

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA

Cortina: ultimul caz al lui Poirot / Agatha Christie;
trad.: Ionela Chirilă. - București: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-352-1

I. Chirilă, Ionela (trad.)

821.111-312.4=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

AGATHA CHRISTIE
Curtain: Poirot's Last Case
Copyright © 1975 Agatha Christie Limited
Toate drepturile rezervate

AGATHA CHRISTIE și POIROT
Sunt mărci înregistrate ale Agatha Christie Limited
în Marea Britanie și/sau restul lumii
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
IONELA CHIRILĂ

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-352-1

Capitolul 1

I

Cine în lumea asta n-a simțit un fior neașteptat în momentul reîntâlnirii cu o experiență de demult sau al retrăirii unei vechi emoții?

„Am mai făcut asta cândva...”

Oare cum de au cuvintele acestea darul de a te mișca atât de profund?

Aceasta era întrebarea care mă frământa în tren, în timp ce priveam pe geam câmpiile Essexului.

Cât e de când am făcut aceeași călătorie? Mă simțisem atunci (ridicol sentiment) ca și cum cea mai bună parte a vieții mele luase deja sfârșit! Rănit în războiul acela, care pentru mine va rămâne întotdeauna singurul război – războiul care acum a trecut într-un con de umbră, făcând loc unui al doilea, și mai disperat decât primul.

În 1916, tânărului Arthur Hastings i se părea că era deja bătrân și matur. Cum să-mi fi dat, la vremea aceea, seama că pentru mine viața *abia* atunci începea?

În călătoria aceea aveam să-l întâlnesc pe cel a cărui influență avea să-mi modeleze viața, deși nu știam asta pe-atunci. De fapt, plănuisem să merg să stau la vechiul meu prieten, John Cavendish, a cărui mamă, recent recăsătorită, avea la țară o vilă numită Styles. Mă gândeam că n-avea să fie nimic altceva decât reînnoarea unei vechi legături de amiciție,

neavând de unde să știu că urma să intru în curând în vâltorile de nepătruns ale unei crime misterioase. La Styles s-a întâmplat să-l reîntâlnesc pe acel omuleț straniu, Hercule Poirot, pe care îl cunoscusem prima dată în Belgia.

Mi-aduceam perfect aminte uimirea pe care am simțit-o când am dat cu ochii de omul cu mers poticnit, cu mustața mare, venind dinspre strada principală.

Hercule Poirot! Încă de pe vremea aceea mi-a devenit cel mai drag prieten; influența lui mi-a schimbat viața. În compania lui, în frenezia prinderii unui alt ucigaș, mi-am cunoscut soția, cel mai minunat și mai devotat companion pe care și-l poate dori orice bărbat.

Ea se odihnește acum în pământ argentinian. S-a stins așa cum și-ar fi dorit, fără o lungă suferință și fără să îndure neajunsurile senectuții. Însă a lăsat în urma ei un bărbat foarte singur și trist.

Ah! De m-aș putea întoarce... de-aș putea să iau viața de la capăt! Dacă aș putea să mă întorc la acea zi din 1916, când am ajuns prima dată la Styles... Câte s-au schimbat de-atunci! Câte chipuri lipsesc dintre cele familiare! Până și vila Styles a fost vândută de soții Cavendish. John Cavendish a murit, deși soția lui, Mary (ce ființă misterioasă și fascinantă!), trăia încă undeva în Devonshire. Lawrence locuia în Africa de Sud cu soția și copiii. Schimbări – schimbări la tot pasul.

Totuși, în mod ciudat, un lucru a rămas neschimbat. Mergeam la Styles să-l întâlnesc pe Hercule Poirot.

Ce stupefiat am fost când i-am primit scrisoarea, cu antetul Styles Court, Styles, Essex.

Nu-l mai văzusem pe vechiul meu amic de aproape un an de zile. Ultima dată când ne-am întâlnit, am rămas șocat și întristat. Era un om foarte bătrân și aproape paralizat din cauza artritei. Fusese în Egipt, în speranța că-și va recupera sănătatea, dar se întorsese, din ce am înțeles din scrisoarea lui, mai

rău decât plecase. Cu toate acestea, scrisoarea lui era plină de voie bună...

II

Nu-i așa, prietene, că te intrigă adresa de la care îți scriu? Ne aduce aminte de vremuri demult apuse, nu crezi? Da, chiar așa, sunt aici, la Styles. Închipuie-ți, a devenit o casă de oaspeți. E administrată de un bătrân colonel, tipic britanic – îmbrăcat la cravată și pasionat de poona¹. Cu toate acestea, *bien entendu*, soția e cea care știe cum să scoată bani din afacerea asta. E un bun administrator femeia asta, dar are o limbă tăioasă și acră ca oțetul, și bietul colonel suferă grozav din pricina asta. Dacă aș fi în locul lui, aș căsăpi-o și-aș termina cu ea!

Le-am văzut reclama în ziar și mi s-a făcut dor să revăd locul care a fost cândva primul meu cămin în țara asta. Când ajungi la așa o vârstă, îți face plăcere să re trăiești trecutul.

Și apoi, ca să vezi, aici dau peste un baronet care este prieten cu patronul pentru care lucrează fiica dumatăle. (Fraza asta sună exact ca un exercițiu de gramatică franceză, nu-i așa?)

Imediat întocmesc un plan de bătaie. Domnul vrea să-i convingă pe soții Franklin să vină să petreacă vara aici. Eu, la rândul meu, vreau să te conving pe dumneata să ni te alături, astfel că vom fi toți aici, *en famille*. Va fi cât se poate de plăcut. Prin urmare, *mon cher Hastings*, *dépêchez vous*, te aștept cât se poate de repede. Ți-am rezervat o cameră cu baie (vezi dumneata, bătrânul Styles s-a modernizat acum) și am negociat prețul cu doamna colonel, până când am ajuns la o înțelegere *très bon marché*.

¹ Poona: vechi sport în India, care se află la originea jocului de badminton. (n.tr.)

Soții Franklin și fermecătoarea dumitale Judith sunt aici de câteva zile bune. Totul e pus la punct, așa că, te rog, să nu faci nici un fel de mofturi. *A bientôt.*

Al dumitale, întotdeauna,
Hercule Poirot

Perspectiva era ademenitoare, așa că am cedat insistențelor vechiului meu prieten fără a sta mult pe gânduri. Nu mă reține nimic și nici nu aveam un cămin statornic. Copiii mei erau unul în armată, celălalt căsătorit și ocupat cu administrarea unei ferme în Argentina. Fiica mea, Grace, era măritată cu un militar și trăia, la momentul respectiv, în India. Mezina, Judith, era cea pe care în secret am iubit-o întotdeauna cel mai mult, deși n-am reușit s-o înțeleg niciodată. O copilă secreteasă și ciudată, mereu rezervată față de toată lumea, lucru care m-a supărat de cele mai multe ori și m-a îngrijorat în egală măsură. Soția mea era mult mai înțelegătoare. M-a asigurat că nu e o lipsă de încredere sau de siguranță de sine din partea lui Judith, ci, mai curând, un fel de constrângere lăuntrică extraordinară. Cu toate acestea și ea, asemenea mie, era deseori îngrijorată în privința fetei. Felul lui Judith de a simți era mult prea intens, mult prea concentrat, și reținerile ei instinctive o privau de orice fel de supapă de siguranță. Avea toane teribile când se cufunda într-o tăcere încrâncenată și într-un soi de fanatism incredibil, aproape de nesuferit. Avea mintea cea mai strălucită din familie și ne-am supus bucușorii dorinței ei de a merge la universitate. Și-a luat licența cam acum un an și și-a găsit un post de secretară a unui doctor care făcea cercetări în domeniul bolilor tropicale. Soția lui era invalidă.

Câteodată mă neliniștea grozav gândul că această cufundare absolută a ei în muncă și devoțiunea pentru șeful ei nu erau cumva semne că poate e pe cale să se îndrăgostească, dar maniera profesională a relației lor mi-a biruit temerile.

Judith, îmi plăcea să cred, ținea la mine, dar nu era genul care să îmi arate afecțiunea în mod fățiș și adesea disprețuia

sau nu avea răbdare pentru ceea ce ea numea ideile mele *sentimentale și învechite*. Sincer vorbind, fiica aceasta a mea mă cam îngrijora!

În acel moment, meditațiile mele au fost întrerupte de trenul care trăgea în gara Styles St Mary. Cel puțin aceasta nu s-a schimbat. Timpul trecuse pe lângă ea. Era încă acolo, cocoțată în mijlocul câmpiilor, aparent fără ca existența sa să aibă un rost.

Însă, în timp ce treceam cu taxiul prin sat, începeam să-mi dau totuși seama de scurgerea anilor. Styles St Mary era complet schimbat. Benzinării, un cinematograf, încă două hanuri și șiruri întregi de locuințe sociale.

N-a durat mult și am ajuns la poarta pensiunii Styles. Aici părea din nou că timpul stătuse în loc. Parcul era cam tot așa cum mi-l aminteam, dar aleea de acces era prost întreținută, năpădită de buruieni. Am luat curba și am ajuns într-un punct de unde puteam vedea casa. Pe dinafară era neschimbată, însă avea mare nevoie de o zugrăveală.

Asemenea momentului aceluia de acum mulți ani, când am venit prima dată la Styles, am văzut și acum o femeie lucrând în grădină. Aproape că mi-a stat inima în loc. Apoi silueta s-a îndreptat de spate și a pornit să vină spre mine, iar eu am râs în sinea mea. Nici că-mi puteam imagina o femeie mai diferită de voinica Evelyn Howard din vremurile acelea.

Femeia aceasta era o bătrânică firavă, cu un cap plin de bucle cărunte, cu obraji rozalii și cu o pereche de ochi albaștri reci și spălăciți, iar contrastul dintre privire și jovialitatea debordantă de care dădea dovadă era un pic prea evident pentru gustul meu.

— Ah, dumneata trebuie să fii căpitanul Hastings, nu-i așa? vru ea să știe. Vai, uitați-vă la mine, ce mâini pline de noroi am, că nici măcar nu pot să dau mâna cu dumneavoastră. Ne bucurăm grozav să vă avem aici, la noi — Doamne, câte am

auzit despre dumneavoastră! Trebuie să mă prezint. Eu sunt doamna Luttrell. Am cumpărat locul ăsta împreună cu soțul meu într-un acces de nebunie și de-atunci încercăm să-l menținem profitabil. N-aș fi crezut niciodată că am să trăiesc ziua aceea în care voi deveni proprietăreașă de hotel! Dar țin să vă avertizez, domnule căpitan Hastings, că sunt o femeie cu picioarele pe pământ și foarte pricepută la afaceri. Adun fiecare bănuț cum numai eu știu.

Am râs amândoi de ceea ce ni s-a părut a fi o glumă excelentă, dar mi-a trecut prin minte că ceea ce spunea doamna Luttrell era, după toate probabilitățile, adevărul gol-goluț. În spatele aparenței de doamnă cumsecade, mi-am dat seama că era o femeie foarte aspră.

Deși doamna Luttrell vorbea cu un ușor accent irlandez, nu avea pic de sânge irlandez în vene. Nu era altceva decât o afectare.

Am întrebat de prietenul meu.

— Ah, micuțul domn Poirot, bietul de el! Cât a așteptat el să veniți, nici nu știți. Îți rupe inima, nu alta. Mi-e așa de milă de el! Doamne, cât de mult suferă.

Am pornit spre casă, iar ea și-a scos mânușile de grădinarit.

— Ah, ca să nu mai zic de frumoasa dumneavoastră fiică, continuă ea. Ce fată deosebită! Cu toții o admirăm nespuse. Dar, știți, eu sunt de modă veche și mi se pare mare păcat ca o fată ca ea, care ar trebui să se ducă la petreceri și la dans cu tinerii, să-și petreacă timpul tăind iepuri și stând toată ziua aplecată deasupra unui microscop. Eu întotdeauna am fost de părere că asemenea preocupări ar trebui lăsate în seama celor urâți.

— Unde e Judith? am întrebat-o eu. E pe-aici, prin preajmă?

Doamna Luttrell a făcut ceea ce copiii numesc „o mutră“.

— Ah, biata fată! Stă închisă în atelierul acela din fundul grădinii. Doctorul Franklin îmi plătește chiria pentru el și a reamenajat totul acolo după cum i-a convenit. Are o grămadă de cuști cu cobai — biete animale! —, și șoareci, și iepuri. Căpitane

Hastings, nu sunt convinsă că îmi face plăcere să am de-a face cu toată știința asta. Ah, iată-l și pe soțul meu!

Colonelul tocmai își făcea apariția de după un colț al casei. Era un bărbat foarte înalt, slab și îmbătrânit, cu o figură cadaverică, ochi albaștri spălăciți și care își făcuse un obicei din a se trage într-o doară de mustața albă. Avea o atitudine șovăielnică și o mină agitată.

— Ah, George, iată că a sosit căpitanul Hastings.

Colonelul Luttrell îmi strânse mâna.

— Ați venit cu trenul de cinci și... ăăă... patruzeci, nu?

— Da' cu ce altceva să vină? se răsti doamna Luttrell. Și, până la urmă, ce-are a face? Du-l sus și arată-i camera, George! Și apoi, poate că o să vrea să se ducă direct la domnul Poirot... Sau poate doriți să luați ceaiul mai întâi?

Am asigurat-o că nu vreau ceai și că aș prefera să merg să-mi salut prietenul.

— Bine. Veniți cu mine. Bănuiesc că... ăăă... au avut deja grijă să ducă sus, în cameră, lucrurile dumneavoastră, zise colonelul Luttrell — nu, Daisy?

— Asta e datoria ta, George, îi răspunse acru doamna Luttrell. Eu am avut treabă în grădină. Nu pot să mă ocup chiar de toate.

— Nu, nu, firește că nu. Am să... Am să mă ocup eu de asta, draga mea.

L-am urmat pe treptele de la intrarea principală a pensiunii. În ușă am dat peste un bărbat în vârstă, slab, cu părul aproape alb și care se grăbea să iasă afară cu un binoclu. Șchiopăta și avea privirea nerăbdătoare a unui copil.

— E o p-pereche de p-păsări care își fac cuib pe lângă sicomor, începu el, bâlbâindu-se ușor.

Intrând în hol, Luttrell îmi explică:

— Acela e Stephen Norton. Un om cumsecade. Înnebunit după păsări.

Când am ajuns în hol, un om foarte solid stătea în dreptul mesei. Era evident că tocmai încheiase o conversație la telefon. Se uită în sus la noi și zise:

– Dacă aș putea, aș vrea să-i spânzur pe toți constructorii și zidarii din lumea asta, să-i fac bucățele și să-i arunc la câini. Dracu' să-i ia, că nu fac nimic ca lumea!

Furia lui era atât de comică și de jalnică, încât am început amândoi să râdem. Mi-a fost imediat simpatic. Deși era trecut de cincizeci de ani, era un bărbat atrăgător, cu un chip foarte bronzat. Arăta de parcă ar fi dus o viață în natură și, în același timp, arăta tocmai ca acel gen de bărbat pe care îl întâlnești din ce în ce mai rar în ultima vreme – un englez de modă veche, direct, deprins cu viața în aer liber și genul de om care știe să dea ordine.

Așa că nu am fost foarte surprins când colonelul Luttrell mi l-a prezentat drept sir William Boyd Carrington. Din ce știam eu, fusese guvernatorul unei provincii din India, unde repurtase succese răsunătoare. Era, de asemenea, cunoscut ca fiind un țințas de primă clasă și ca un amator de vânat mare. Genul de bărbat, începusem să meditez cu tristețe, pe care se pare că nu-l mai cultivăm în timpurile noastre decadente.

– Aha, spuse el. Mă bucur să-l întâlnesc în carne și oase pe faimosul personaj *mon ami* Hastings. Râse cu poftă. Să știi că amicul belgian vorbește destul de mult despre dumneata. Apoi, firește, o avem pe fiica dumitale printre noi. Cumsecade fată!

– Bănuiesc că Judith nu vorbește prea des despre mine, am zis eu zâmbind.

– Nu, nu, e mult prea modernă pentru asemenea lucruri. Fetele din ziua de azi par a se jena fie și numai că ar avea un tată și o mamă.

– Părinții, am spus eu, sunt, practic, o rușine. Carrington a râs din nou.

– Eh, ce să-i faci... Eu nu sufăr prea mult din pricina asta. Nu am copii, n-am avut noroc. Judith a dumitale e o fetișcană

frumușică foc, dar teribil de pretențioasă. Intelectuală! Mie mi se pare oarecum îngrijorător. Ridică iar telefonul din furcă: Luttrell, sper că nu te superi dacă încep să-ți trimit centralista la mama dracului. Chiar nu sunt un om care să aibă răbdare.

– I-ar prinde bine, spuse Luttrell.

Colonelul porni înainte pe scări, iar eu l-am urmat. M-a condus de-a lungul aripii de est a casei către o ușă de la capătul culoarului, și mi-am dat seama că Poirot îmi alesese tocmai camera pe care o mai ocupasem cândva.

Multe lucruri se schimbaseră aici. Cum mergeam de-a lungul coridorului, am văzut, prin unele uși deschise, că uriașele dormitoare de modă veche fuseseră divizate și transformate în unele mai mici, devenind astfel mai numeroase.

Camera mea, care oricum nu fusese foarte mare, era neschimbată, cu excepția robinetelor de apă caldă și rece, iar o mică parte din ea fusese despărțită de restul pentru a face o baie mică. Mobilă era ieftină, în stilul modern al vremii, o chestiune care mă dezamăgea oarecum. Aș fi preferat un mobilier ceva mai apropiat de stilul casei.

Bagajul era deja în cameră, iar colonelul Luttrell mi-a spus că Poirot era cazat într-o cameră vizavi de a mea. Era pe punctul de a mă conduce într-acolo, când o voce ascuțită urlând: „George“ se auzi cu ecou din holul de la parter.

Colonelul Luttrell sări ca ars. Își duse speriat mâna la gură.

– Eu... eu... Sunteți sigur că aveți tot ce vă trebuie? Sunați dacă aveți nevoie de...

– *George!*

– Vin, dragă, vin!

Se grăbi să coboare scările. Am rămas pe loc o vreme, privind în urma lui. Apoi, cu inima încă bătând cu putere în piept, am traversat coridorul și am bătut la ușa camerei lui Poirot.